

havde der været i Vejen for at lade Besidderen eller hans Arvtager vente nogle Aar endnu med at genøvertage Besiddelsen? Hellere lade ham vente end lade ham staa op som en Fugl Phønix — ikke af sin egen Aske, men af de andres. Jeg nærer ingen Tvivl om, at jeg her er i fuld Forstaaelse med, jeg kan godt sige alle Tingets Medlemmer. Her er ikke Tale om Konservatisme eller Socialisme, men om almindelig sund Retssans, som ikke bør krænkes. Jeg er overbevist om, at ogsaa Justitsministeren vil give mig Ret. Jeg anmoder blot om, at det nævnte Tilfælde maa blive et enestaaende Tilfælde, at det ikke maa blive Praksis, for det vilde være en meget daarlig Praksis.

Ellinger: Den højtærede Minister for offentlige Arbejder erkender altsaa nu, at den nye Generaldirektørs Udnævnelse er baseret paa en enkelt Mands, Ministerens, personlige Kendskab til denne Mand. Men det har man virkelig altid tidligere anset for at være et meget for spinkelt Grundlag for en Embedsbesættelse, i Særdeleshed, naar der som her er Tale om et af Landets mest betydningsfulde, ikke at tale om absolut højest gagerede, Embeder, og det forekommer mig derfor overordentlig dristigt at skride til en saadan Udnævnelse, for ikke at tale om, at det er overordentlig dristigt af en saadan Mand at modtage Udnævnelse til en Stilling, hvor han er ganske usagkyndig. Hans Usagkyndighed fik ogsaa en mærkelig Illustration i de Udtalelser, han fremsatte i Anledning af visse Interviews. Hans Udtalelser vidner om en ganske utrolig Naivitet hos en Mand, der skal overtage en saa fremtrædende Stilling.

Under Forhandlingen om Statsbanesagerne har det ærede Medlem fra Veringe fremdraget, at man i sin Tid — og det viste sig altsaa, at det var Flertallet af Jernbaneludvalget — gik ud fra, at Generaldirektøren omtrent altid skulde farte Landet rundt. Nu under den Ordveksling, der fandt Sted i den Anledning, udtalte Ministeren, at han netop den Gang under Debatten havde taget Afstand fra en saadan Opfattelse. Dette kaster et mærkeligt Lys over den Dybde, der er i Rigsdagens Arbejde. Thi det kunde man dog vel vente, at de Mænd, der træder ind i et saadant Udvalg, og som ved en saadan Sags Afgørelse er de vejledende for os andre, fordi den enkelte Rigsdagsmand nu en Gang ikke kan trænge til Bunds i alle disse Sager — og Flertallet af Medlemmerne af dette Udvalg havde endda været Medlemmer af den tidligere Kommission eller Udvalg angaaende Jern-

banesager —, var trængt saa dybt ind i Forstaaelsen af hele den Materie, de beskæftigede sig med, at de ikke troede, at Chefen for det hele var en Mand, som saadan kunde rejse rundt, en Opfattelse, som Ministeren den Gang fuldt berettiget tog Afstand fra. Rigsdagsmænd kan ikke stille for høje Fordringer til sig selv med Hensyn til den Alvor og Grundighed, som bør lægges i det Arbejde, der paahviler dem.

Saa vil jeg gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Angaaende Rigsarkivpladsen skal jeg sige, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) og andre ærede Medlemmer, som har udtalt sig om denne Sag, om, at man, naar Forudsætningen for Ordningen ved denne Bygning var, at der ikke maatte anbringes Bygninger paa Pladsen mellem Rigsarkivet og det nye kongelige Bibliotek, kan dette ikke fraviges uden ved Tilslutning fra Rigsdagen, og i saa Henseende er de to Finansudvalg ikke tilstrækkelige. Men med Hensyn til Sagens Realitet maa jeg tilføje, at jeg ikke er utilbøjelig til at give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at Pladsen vel nok vil vinde i Skønhed, naar man skjuler Rigsarkivbygningen, og det er jo Formaalet med de mindre Byggeføretagender, som er i Gang dernede. Jeg er enig med den højtærede Minister om, at den Bygning, hvor Statsskovvæsenet har sit Kontor, er en ret fin lille Bygning, og naar nu dertil skal slutte sig en Bygning i lignende Stil, nærer jeg ikke Tvivl om — navnlig naar man hører, hvilke Arkitekter det er, der har med denne Sags Ordning at gøre —, at det vil være muligt at faa et fint Interiør paa dette Sted, saa at Pladsen kan blive skønnere, end hvis disse Bygninger ikke fandtes. Denne Bygning, Rigsarkivet, skjules altsaa for en Del. Jeg vilde ønske, den højtærede Minister kunde finde et Middel til ogsaa at skjule Bygningen paa den Side, der vender over mod Rigsdagen. Det er mig ufatteligt, at man i Rigsdagen ikke i sin Tid havde Øje for, at naar Rigsdagen skal installeres saaledes paa Christiansborg, som den skal, bør ogsaa de nærmeste Omgivelser have en til denne Bygnings Brug værdig Karakter, og det har de ikke faaet ved Rigsarkivets Ombygning.

I denne Forbindelse maa jeg maaske sige til det ærede Medlem fra Veringe, at det er — det er vi enige om — ganske rigtigt, at han, da han var blevet Minister, da denne Sag skulde afgøres, forelagde det tidligere Udvalg disse Tegnin-